

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžr/2/2019
Identifikačné číslo spisu: 8014200969
Dátum vydania rozhodnutia: 30.04.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8014200969.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: Mesto Vysoké Tatry, Starý Smokovec 1, zastúpeného JUDr. Františkom Komkom, advokátom, AK so sídlom v Prešove, Hlavná 27, proti odporcovi: Okresný úrad Poprad, katastrálny odbor, so sídlom J. Curie 3, Poprad, za účasti: 1. Bývalého urbárskeho spolumajiteľstva Milbach - pozemkové spoločenstvo, O.C. Fertex, J. Curie 1, Poprad, zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Sidor, s.r.o., so sídlom v Poprade, Zdravotnícka 4373/6, 2. Q. O., bytom Q., 3. G. E., bytom D., 4. S. J., bytom R., 5. W. C., bytom Q., SRN, 6. H. Z., bytom J., SRN, 7. X. I., bytom T., Česká republika, 8. G. I., bytom V., Česká republika, 9. U. I., bytom P.I, Česká republika, 10. P. W., bytom Q., Česká republika, 11. H. B., bytom W., 12. H. J., bytom V., Česká republika, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu zo dňa 04.07.2014, číslo: C 175/2005-21, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 5Sp/21/2014-172 zo dňa 30. septembra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 5Sp/21/2014-172 zo dňa 30. septembra 2015 m e n í tak, že rozhodnutie odporcu číslo: C 175/2005-21 zo dňa 4. júla 2014 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom č. k. 5Sp/21/2014-172 zo dňa 30.09.2015 potvrdil rozhodnutie odporcu číslo: C 175/2005-21 zo dňa 04.07.2014, ktorým odporca rozhodol ako príslušný správny orgán podľa § 5 a § 7 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“), § 3 ods. 2 písm. a) zákona č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom (ďalej len „zákon č. 180/1995 Z.z.“), vo veci návrhu Bývalého urbárskeho spolumajiteľstva Milbach - pozemkové spoločenstvo (ďalej aj „pozemkové spoločenstvo alebo spoločenstvo“) s tým, že v záhlaví rozhodnutia správny orgán menovite uviedol členov tohto pozemkového spoločenstva, na vydanie rozhodnutia o potvrdení nadobudnutia vlastníctva inou osobou ako je uvedená v notárskej zápisnici osvedčenia vyhlásenia o vydržaní alebo v protokole a zozname o

prechode vlastníctva vecí štátu na obec tak, že podľa § 12 zákona č. 180/1995 Z.z. potvrdil vlastníctvo jednotlivým členom Bývalého urbárskeho spolumajiteľstva Milbach- pozemkové spoločenstvo so sídlom v Poprade k nehnuteľnostiam - pozemkov vo výroku presne špecifikovaným. Ďalej rozhodol, že týmto rozhodnutím stratili platnosť všetky osvedčenia alebo protokoly a zoznamy, na základe ktorých došlo k zápisu vlastníctva vyššie uvedených pozemkov v prospech mesta Vysoké Tatry.

V odôvodnení krajský súd uviedol, že predmetom preskúmania je rozhodnutie vydané podľa § 12 ods. 1 písm. b) zákona č. 180/1995 Z.z., ktorým odporca potvrdil jednotlivým členom Bývalého urbárskeho spolumajiteľstva Milbach - pozemkové spoločenstvo v rozhodnutí presne uvedeným, vlastníctvo k pozemkom tak, ako to vyplýva z výroku preskúmaného rozhodnutia, t. j. rozhodol, že tieto pozemky sú vo vlastníctve inej osoby ako bola uvedená v notárskej zápisnici osvedčenia vyhlásenia o vydržaní alebo protokole a zozname o prechode vlastníctva vecí štátu na obec v k. ú. W.. Vychádzajúc z obsahu preskúmaného rozhodnutia vyplýva, že vydaním rozhodnutia stratil platnosť protokol o delimitácii nehnuteľného majetku zapísaný pod PVZ 5/73 z LV č. XXX, z LV č. X, z LV č. X a z LV č. XXX zo dňa 01.05.1991 - PVZ 75/91. Protokoly zo dňa 06.04.1994 - PVZ 178/95 a dodatok k protokolu zo dňa 02.09.1996 - PVZ 240/96. Notárska zápisnica osvedčenia vyhlásenia o vydržaní N 398/1996 - PVZ 97/96, N 370/1997 - PVZ 165/97, N 369/1997 - PVZ 166/97. Prechod nehnuteľnosti z LV č. X na základe neznámeho titulu PVZ 45/96.

Na základe vyššie uvedeného, keďže rozhodnutie vychádza z náležite zisteného skutkového stavu, pričom správny orgán sa v konaní riadil aj záväzným právnym názorom súdu vysloveným v jeho skorších rozhodnutiach, skutková a právna argumentácia je v medziach logickej správnej úvahy, krajský súd rozhodnutie odporcu podľa § 250q ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“) ako zákonné potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 a § 214 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a dospel jednomyselne k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny; preto ho po preskúmaní opodstatnenosti odvolacích dôvodov postupom podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 23.08.2017 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 10Sžr/154/2016 zo dňa 23.08.2017 uviedol, že v medziach odvolania ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa uplatnenými v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa vo svojom odôvodnení následne obmedzí iba na doplnenie svojich doplňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody). Najvyšší súd, na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku dodáva:

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým odporca rozhodol ako príslušný správny orgán podľa § 5 a § 7 ods. 1 Správneho poriadku a § 3 ods. 2 písm. a) zákona č. 180/1995 Z.z. vo veci návrhu spoločenstva s tým, že v záhlaví rozhodnutia správny orgán menovite uviedol členov tohto pozemkového spoločenstva, na vydanie rozhodnutia o potvrdení nadobudnutia vlastníctva inou osobou ako je uvedená v notárskej zápisnici osvedčenia vyhlásenia o vydržaní alebo v protokole a zozname o prechode vlastníctva vecí štátu na obec tak, že podľa § 12 zákona č. 180/1995 Z.z. potvrdil vlastníctvo jednotlivým členom Bývalého urbárskeho spolumajiteľstva Milbach - pozemkové spoločenstvo so sídlom v Poprade k nehnuteľnostiam - pozemkov vo výroku presne špecifikovaným. Ďalej rozhodol, že týmto rozhodnutím stratili platnosť všetky osvedčenia alebo protokoly a zoznamy, na základe ktorých došlo k zápisu vlastníctva vyššie uvedených pozemkov v prospech mesta Vysoké Tatry.

V súvislosti s odvolacími námietkami odvolací súd konštatuje, že konanie podľa § 12 zákona č. 180/1995 Z.z. je osobitným správnym konaním, ktoré možno začať len v rámci konania podľa tohto zákona (o obnove evidencie niektorých pozemkov a právnych vzťahov k nim), za osobitných podmienok stanovených týmto zákonom.

Podľa ustanovenia § 12 zákona č. 180/1995 Z.z. ak sa v konaní zistia údaje odporujúce skutočnostiam, z ktorých vychádzalo notárske osvedčenie vyhlásenia o vydržaní alebo o zápise za vlastníka alebo protokol a zoznam o prechode vlastníctva vecí štátu na obec, správny orgán môže na návrh rozhodnutím

a) potvrdiť nadobudnutie vlastníctva vydržaním inou osobou,

b) potvrdiť, že pozemky sú vo vlastníctve štátu alebo inej osoby,

a to aj vtedy, ak sú dotknuté pozemky a právne vzťahy k nim evidované podľa predpisov o katastri nehnuteľností v súbore geodetických informácií a v súbore popisných informácií; vydaním rozhodnutia správneho orgánu strácajú osvedčenia alebo protokoly a zoznamy platnosť (ods. 1).

Proti rozhodnutiu podľa odseku 1 možno podať opravný prostriedok podľa osobitného predpisu (ods. 3).

Rozhodnutie podľa odseku 1 je verejná listina, na ktorej základe sa vykoná zápis do katastra nehnuteľností (ods. 4).

Ako zistil odvolací súd z obsahu administratívneho ako i pripojeného súdneho spisu o návrhu pozemkového spoločenstva zo dňa 28.07.2015, podanom podľa § 12 ods. 2 zákona č. 180/1995 Z.z. rozhodla Správa katastra Poprad rozhodnutím zo dňa 15.12.2008 č. C-175/2005-01 vo vzťahu k pozemkom tam špecifikovaným, ktorým potvrdila nadobudnutie vlastníctva v prospech pozemkového spoločenstva. V konaní o preskúmanie zákonnosti uvedeného rozhodnutia Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. I Sp/39/2009-112 zo dňa 15.06.2010 napadnuté rozhodnutie správy katastra zrušil a vec jej vrátil na nové konanie. Následne v konaní po zrušení prvého rozhodnutia Správa katastra Poprad vydala nové rozhodnutie číslo C-175/2005-2 dňa 20.10.2010, ktorým opätovne potvrdila nadobudnutie vlastníctva pozemkovému spoločenstvu. V konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. I Sp/6/2011-88 zo dňa 23.02.2012 toto rozhodnutie správy katastra znovu zrušil a vrátil jej vec na nové konanie. Správny orgán po zrušení rozhodnutia vydal nové rozhodnutie číslo: C-175/2005-12/MK dňa 19.11.2012, ktorým návrhu nevyhovel, proti ktorému pozemkové spoločenstvo podalo odvolanie, o ktorom rozhodovala Správa katastra Prešov pod č. Co 4/2013-Bo dňa 30.09.2013 a to na tom skutkovom základe, že vo veci rozhodoval predpojatý zamestnanec Správy katastra Poprad. Teda odvolací správny orgán sa meritorne vecou nezaoberal.

Vychádzajúc z uvedeného je teda zrejmé, že konanie po zrušení posledného rozhodnutia odporcu zo dňa 19.11.2012 č. C-175/2005-12/MK sa dostalo opätovne do štádia rozhodovania o návrhu pozemkového spoločenstva zo dňa 28.07.2005 podľa § 12 zákona č. 180/1995 Z.z., o ktorom rozhodol príslušný správny orgán napadnutým rozhodnutím číslo C-175/2005-21 zo dňa 04.07.2014.

Ako je zrejmé v ods. 2 § 12 zákona č. 180/1995 Z.z. je uvedená pozn. pod č. 29, ktorá odkazuje na ustanovenia § 2501 až 250s O.s.p., ktoré upravujú inštitút opravného prostriedku proti neprávoplatným

rozhodnutiam správnych orgánov, pričom z citovaného ustanovenia § 2501 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, z čoho teda následne je zrejmé, že opravný prostriedok je prípustný len vtedy, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

Najvyšší súd udáva, že v predmetnej právnej veci bol opravný prostriedok prípustný len proti rozhodnutiu o potvrdení vlastníctva podľa § 12 zákona č. 180/1995 Z.z., teda proti rozhodnutiu, ktorým by správny orgán návrhu na rozhodnutie podľa § 12 zákona č. 180/1995 Z.z. vyhovel v celom rozsahu. Výplýva to z výkladu ustanovenia § 12 zákona č. 180/1995 Z.z., konkrétne jeho ods. 2 - v zmysle ktorého možno podať opravný prostriedok proti rozhodnutiu podľa ods. 1 a týmto rozhodnutím je len rozhodnutie o potvrdení vlastníctva, teda nie rozhodnutie o nevyhovení návrhu podľa § 12 zákona č. 180/1995 Z.z.

Vydaniu rozhodnutia číslo C-175/2005-21 zo dňa 04.07. 2014 nebránila prekážka res iudicata, pretože rozhodnutie číslo C 175/2005-12/MK zo dňa 19.11.2012 bolo v rámci odvolacieho konania zrušené príslušným správnym orgánom a to Správou katastra Prešov.

Podľa názoru odvolacieho súdu neobstojí námietka navrhovateľa týkajúca sa nedostatku aktívnej legitimácie pozemkového spoločenstva na podanie návrhu. Podľa údajov z registra pozemkových spoločenstiev vedenom na Obvodnom lesnom úrade v Poprade vo vložke číslo 8/PP je pozemkové spoločenstvo BUS Milbach - pozemkové spoločenstvo s právnou subjektivitou. Spoločenstvo je právnickou osobou, bolo obnovené v roku 1992, registrácia Ministerstvom vnútra bola vykonaná pod č. VVS/1-900/90-7038 dňa 23.11.1992. V roku 1995 spoločenstvo požiadalo o registráciu na Obecnom úrade v Mlynici podľa zákona č. 187/1993 Z.z. Právne pomery v súlade s právnymi predpismi boli prispôsobené na zasadnutí valného zhromaždenia spoločenstva dňa 20.12.1996 a následnou registráciou spoločenstva na základe rozhodnutia Obvodného úradu v Poprade reg. Č.12/1996.

Odvolací súd udáva, že pozemkové spoločenstvo, ktoré bolo založené podľa zákona č. 181/1995 Z.z. nemožno považovať automaticky za obnovené spoločenstvo bývalých urbárikov, ktoré bolo zrušené zákonom č. 2/1958 Sb.n. SNR o úprave pomerov a obhospodarovaní spoločne užívaných lesov bývalých urbarialistov, komposesorátov a podobných útvarov. Zákon č. 181/1995 Z.z. neupravuje obnovu práv niekdajšieho urbárskeho spoločenstva v tom zmysle, že novo založené spoločenstvo spätne (ex lege) vstupuje do právnych pomerov niekdajšieho spoločenstva, ktoré existovalo pred jeho zrušením.

Obnova práv podielových spoluvlastníkov bola vykonaná na základe dedičských rozhodnutí, notárskou zápisnicou o osvedčení vyhlásenia o vydržaní vlastníctva k nehnuteľnostiam, dokumentmi a listinami preukazujúcimi nielen právne nástupníctvo, ale aj obnovu spoločenstva Bývalého urbárskeho spoločenstva.

Spoločenstvo opiera svoju aktívnu legitimáciu o listinu - Osvedčenie vydané formou notárskej zápisnice N 391/2003 NZ 92217/2003 - osvedčením o vyhlásení o vydržaní vlastníctva k nehnuteľnostiam, ktorým bolo vyhlásené, že všetci bývalí účastníci uvedení v tejto notárskej zápisnici, sú členmi pozemkového spoločenstva s názvom Bývalé urbárske spolumajiteľstvo Milbach - pozemkové spoločenstvo so sídlom O.C. Fertex, J. Curie č. 1, Poprad a spoluvlastníci spoločných nehnuteľností, ktoré boli pôvodne zapísané v pozemkovej knihe k. ú. W. vo vl. č. 1 ako mpč. 346/la2/ a 1/1.

Predmetná notárska zápisnica je v zmysle § 4 Notárskeho poriadku verejnou listinou. Ide v nej o procesný úkon, ktorým sa osvedčuje hmotnoprávny úkon. Verejná listina ako taká potvrdzuje, že ide o nariadenie alebo vyhlásenie orgánu, ktorý listinu vydal, a ak nie je dokázaný opak, tak potvrdzuje pravdivosť toho, čo sa v nej osvedčuje. Na verejnú listinu, teda aj na predmetnú notársku zápisnicu sa aplikuje vyvrátiteľná domnienka pravdivosti obsahu listiny. Pokiaľ sa však v konaní o obnove evidencie niektorých pozemkov a právnych vzťahov k nim zistia údaje odporujúce skutočnostiam, z ktorých vychádzalo notárske osvedčenie, môže správny orgán vydať rozhodnutie, ktorým takéto osvedčenie stráca platnosť a verejnou listinou slúžiacou ako podklad pre zápis do katastra nehnuteľností sa stáva

toto rozhodnutie. Správny orgán však nezistil údaje odporujúce skutočnostiam, a preto takého rozhodnutie nevydal.

Ako je zrejmé z obsahu spisu navrhovateľ Mesto Vysoké Tatry sa v konaní vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 11C/147/207 domáhal určenia neplatnosti osvedčenia, pričom uvedená žaloba bola zamietnutá z dôvodu nedostatku právneho záujmu na takomto určení, nakoľko na určení neplatnosti procesného úkonu neexistuje naliehavý právny záujem.

Takisto ani predložené konfiškačné rozhodnutie nebolo skutočnosťou, ktorá by mohla byť považovaná za spôsobilú spochybniť správnosť údajov, z ktorých malo notárske osvedčenie vychádzať.

Ako vyplynulo z obsahu administratívneho spisu rozhodnutím Konfiškačnej komisie v Poprade číslo M-47/46-111 zo dňa 08.08.1946 rozhodla komisia na svojom zasadnutí, že Bývalí urbarialisti obce Milbach, obyvatelia v obci Milbach sú osobami nemeckej národnosti a v dôsledku toho podľa ustanovenia písm. a) ods. 1 a odseku 10 § 1 nariadenia č. 104/1945 v znení nariadenia číslo 64/46 Sb. pokladá sa ich majetok za skonfiškovaný dňa 1. marca 1945. Toto rozhodnutie sa týkalo menovite poľnohospodárskeho majetku v katastrálnom území Q. a nie v katastrálnom území W.. Konfiškačné rozhodnutie sa týkalo menovite pôdohospodárskeho majetku katastrálneho územia Q. a toto rozhodnutie je konečné. Správny orgán v konaní nebol oprávnený skúmať správnosť konfiškačného rozhodnutia.

Odvolací súd zhodne ako krajský súd dospel k záveru, že správny orgán postupoval v danej veci v intenciách citovaných právnych noriem, pre svoje rozhodnutie si zadovážil dostatok skutkových podkladov, na základe ktorých náležitým spôsobom zistil skutočný stav veci a aplikáciou relevantných zákonných ustanovení zo skutkových zistení vyvodil správny právny záver, a preto krajský súd nepochybil, keď potvrdil preskúmané rozhodnutie odporcu.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací podľa § 250k ods. 1 O. s. p. tak, že navrhovateľovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odporcovi právo na náhradu trov zo zákona neprináleží. Odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania úspešnému účastníkovi konania a to trovy právneho zastúpenia vo výške 181,92 eur za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu á 143,-eur + 8,58 eur režijný paušál + 20% DPH.

Ústavný súd Slovenskej republiky Nálezom č. k. IV. ÚS 150/2018 -144 zo dňa 06.12.2018 rozhodol, že

1. Základné právo mesta Vysoké Tatry na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konania podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžr 154/2016 z 23.08.2017 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu porušené boli.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžr/154/2016 z 23.08.2017 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Mestu Vysoké Tatry priznáva úhradu trov konania v sume 570,06 € (slovom päťstosedemdesiat eur a šesť centov), ktoré mu je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu HMG LEGAL, s. r. o., Červeňova 14, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

Uznesením ústavného súdu sp. zn. IV.ÚS 150/2018 zo 06.03.2018 bola sťažnosť mesta Vysoké Tatry v časti namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, prijatá na ďalšie konanie a vo zvyšnej časti odmietnutá.

Sťažovateľ v sťažnosti formuluje zásadné námietky, prostredníctvom ktorých spochybňuje ústavnú udržateľnosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorý sa podľa jeho názoru nedostatočným spôsobom vysporiadal s námietkami prezentovanými v posudzovanom konaní sťažovateľom. Ide o nasledujúce zásadné námietky:

- vydaniu rozhodnutia okresného úradu zo 04.07.2014 bránila prekážka res iudicata (rozhodnutie okresného úradu z 19.11.2012),
- pozemkové spoločenstvo nemá aktívnu legitimáciu ako navrhovateľ správneho konania a zároveň ani ako osoba, ktorej možno podľa § 12 ods. 1 písm. b) zákona č. 180/1995 Z.z. potvrdiť nadobudnutie vlastníctva,
- okresný úrad nezisťoval skutočnosti rozhodujúce pre potvrdenie vlastníctva, resp. spoluvlastníctva k sporným nehnuteľnostiam jednotlivých členov pozemkového spoločenstva,
- notárska zápisnica zo 14.10. 2003 je neplatná,
- konanie pred správnym orgánom je zaťažené procesnými vadami (nepreukázanie včasnosti podania návrhu, právomoci okresného úradu na prejednanie návrhu a povinnosti prejednať návrh komisiou),
- počas konania pred správnymi súdmi došlo k strate spôsobilosti na práva a povinnosti viacerých fyzických osôb ako účastníkov konania, na ktoré správne súdy nereagovali.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods.1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne ľudsko-právnu medzinárodnou zmluvou. Posúdenie skutkovej otázky všeobecným súdom by sa mohlo stať predmetom prípadnej kritiky zo strany ústavného súdu len v prípade, ak by závery, ktoré všeobecný súd zo zisteného skutkového stavu vyvodil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne (I. ÚS 17/01). Ústavný súd považuje za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Každý má právo, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Ústavný súd vo svojej judikatúre tiež opakovane pripomína, že nezávislé rozhodovanie všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavou a zákonom ustanovenom procesnoprávnom, ako aj hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec súdneho rozhodovania tvoria predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ktoré sú vyvoditeľné z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Všeobecný súd by mal v argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať na jeho celkovú presvedčivosť teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premis dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že

práve on má poskytovať v súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (m. m. napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09).

Keďže predmetom ústavného prieskumu v tomto konaní je rozhodnutie vydané v správnom súdnictve podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov), ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy (napr. IV. ÚS 155/2012).

Uvedené zásady vzťahov ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodiť z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj v danej veci, pričom úlohou ústavného súdu bolo zistiť, či napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je z ústavného hľadiska akceptovateľný a udržateľný.

Z odôvodnenia nálezu ústavného súdu ďalej vyplynulo, že v rámci svojej prvej (zásadnej) námietky sťažovateľ argumentuje, že zo strany okresného úradu došlo k vydaniu rozhodnutia zo 04.07.2014 aj napriek tomu, že už predtým vydané rozhodnutie z 19.11.2012 predstavovalo prekážku res iudicata.

Ústavný súd akceptuje odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu, podľa ktorého rozhodnutie z 19.11.2014 nezakladá prekážku res iudicata.

Námietku sťažovateľa o existencii prekážky res iudicata, ktorá mala brániť okresnému úradu vo veci znovu konať a rozhodnúť opätovne 04.07.2014, ústavný súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

Ďalej ústavný súd v náleze uviedol, že sťažovateľ prostredníctvom svojej ďalšej (zásadnej) námietky tvrdí, že pozemkové spoločenstvo nedisponovalo aktívnou legitimáciu v konaní podľa § 12 ods. 1 písm. b) zákona č. 180/1995 Z.z..

Posudzujúc námietku sťažovateľa o nedostatku aktívnej legitimácie pozemkového spoločenstva, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ pri jej odôvodňovaní neuplatňuje jednotnú terminológiu. V sťažnosti jednak predostiera argumentáciu, ktorej cieľom je spochybníť nedostatok aktívnej legitimácie pozemkového spoločenstva na podanie návrhu podľa § 12 ods. 1 písm. b) zákona č. 180/1995 Z.z., ako aj nedostatok aktívnej vecnej legitimácie pozemkového spoločenstva.

Aktívna legitimácia na podanie návrhu v správnom konaní sa však nevyhnutne neriadi pravidlom, podľa ktorého je pre jej identifikáciu podstatné výlučne hmotné právo, teda posúdenie toho, či návrh podala osoba, ktorá je aj skutočným nositeľom uplatneného práva, tak ako je to v civilnom (sporovom) konaní. Z ustanovenia § 12 ods. 2 zákona č. 180/1995 Z.z. platného a účinného v čase podania návrhu pozemkového spoločenstva priamo vyplývalo pravidlo, podľa ktorého je subjektom oprávneným podať návrh podľa § 12 ods. 1 citovaného zákona ten, kto preukáže právny záujem o vydanie takéhoto rozhodnutia.

Posúdenie aktívnej legitimácie pozemkového spoločenstva na podanie návrhu podľa § 12 ods. 1 písm. b) zákona č. 180/1995 Z.z. zo strany okresného úradu považuje ústavný súd za udržateľný.

Právne postavenie pozemkového spoločenstva je vo svojej podstate determinované snahou užívať spoločnú vec a na nej hospodáriť. Za tejto situácie a berúc do úvahy samotné tvrdenie pozemkového spoločenstva o tom, že vlastníctvo k spoločnej veci bolo neoprávnene zapísané na inú osobu (sťažovateľa) by právne postavenie pozemkového spoločenstva bez jeho možnosti domáhať sa vydania rozhodnutia o potvrdení (spolu)vlastníctva jeho jednotlivých členov k spoločnej veci bolo zjavne neisté. Záver o tom, že pozemkové spoločenstvo osvedčilo právny záujem na vydaní rozhodnutia o potvrdení spoluvlastníctva jeho jednotlivých členov k spoločnej veci je preto, aj s prihliadnutím na cieľ, ktorému pozemkové spoločenstvo podľa jeho stanov slúži (obnovenie reálneho výkonu vlastníckych práv bývalých urbárikov, resp. ich právnych nástupcov) ústavne udržateľný.

Ústavný súd následne vo svojom náleze uviedol, že správny orgán je povinný skúmať, či sú dané vecné dôvody pre priznanie alebo deklarovanie práva účastníka konania z pohľadu predmetu konania (§ 12

ods. 1 písm. b/ zákona č. 180/1995 Z.z. - potvrdenie vlastníctva k sporným pozemkom inej osobe alebo štátu). Ešte pred samotným posúdením dôvodnosti podaného návrhu bolo povinnosťou správneho orgánu ustáliť okruh účastníkov konaní, teda tých, o ktorých právach sa malo v správnom konaní konať a v prospech ktorých sa malo potvrdiť vlastníctvo k sporným pozemkom. (Podľa § 14 ods. 1 Správneho poriadku je účastníkom konania ten, o koho právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach sa má konať alebo koho práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté), ako aj to, že účastníci konania - osoby, v prospech ktorých má byť potvrdené vlastníctvo k sporným pozemkom, sú aktívne vecne legitimované, teda, že im svedčí právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať.

Podľa názoru ústavného súdu správnosť takto uplatňovaného postupu potvrdzuje aj predbežný záver najvyššieho súdu vyplývajúci z napadnutého rozsudku o tom, že pozemkové spoločenstvo nemožno automaticky považovať za obnovené spoločenstvo bývalých urbárikov, ktoré bolo zrušené zákonom Slovenskej národnej rady č. 2/1958 Sb. n. SNR o úprave pomerov a obhospodarovaní spoločne užívaných lesov bývalých urbarialistov, komposesorátov a podobných útvarov, a preto ani jednotlivých súčasných členov pozemkového spoločenstva nemožno automaticky považovať za právnych nástupcov pôvodných urbárikov.

Okrem toho vo vzťahu k sporným pozemkom išlo podľa zákonného článku XIX z roku 1898 o „nedielne podielové spoluvlastníctvo členov spoločenstva“ (str. 32 a 63 rozhodnutia okresného úradu zo 04.07.2014), a nie urbáriátu ako celku, ktorému patrilo len spoločné užívanie sporných pozemkov.

Z uvedeného dôvodu bolo prvoradou úlohou správneho orgánu vysporiadať sa s otázkou účasti jednotlivých členov pozemkového spoločenstva v konaní podľa zákona č. 180/1995 Z.z. o usporiadaní vlastníctva k pozemkom a na tento účel preskúmať, či im ako „iným osobám“, v prospech ktorých sa má potvrdiť vlastníctvo k sporným pozemkom svedčí aktívna legitimácia.

Z hľadiska posúdenia vecnej legitimácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitimácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia, nie je nositeľom toho hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide.

Sťažovateľ v tomto kontexte argumentuje, že jednotliví členovia pozemkového spoločenstva nepreukázali právne nástupníctvo po pôvodných členoch (bývalých urbárikoch pôvodného urbáriátu) hodnoverným spôsobom.

Taktiež ústavný súd v náleze uviedol, že sťažovateľ v súvislosti s rozhodnutím okresného úradu zo 04.07.2014 namieta, že vlastnícke právo jednotlivých členov pozemkového spoločenstva bolo potvrdené aj vo vzťahu k nehnuteľnostiam pôvodne zapísaným v PKV 10 v katastrálnom území Starý Smokovec (pôvodná mpč. 3462/b/1), pričom z predmetného rozhodnutia nevyplýva, na podklade akých skutočností dospel k záveru o tom, že členom pozemkového spoločenstva svedčí spoluvlastnícke právo k tejto nehnuteľnosti. Sťažovateľ touto argumentáciou v podstate namieta, že z rozhodnutia okresného úradu zo 04.07.2014 nevyplýva odôvodnenie aktívnej vecnej legitimácie jednotlivých členov pozemkového spoločenstva vo vzťahu k uplatňovanému nároku na potvrdenie vlastníctva k pôvodnej mpč. 3462/b/1 vôbec.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že právne závery najvyššieho súdu, ktorými potvrdil preukázanie aktívnej vecnej legitimácie členov pozemkového spoločenstva ako základného predpokladu úspešného si uplatnenia nárokov v príslušnom správnom konaní, nie sú ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom odôvodnené, a preto sú v rozpore s požiadavkami vyvoditeľnými zo základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

V ďalšom konaní bude najvyšší súd viazaný vysloveným právnym názorom ústavného súdu (§ 56 ods. 6

zákona o ústavnom súde).

Podľa ust. § 491 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (Ďalej „Správny súdny poriadok alebo SSP“), účinného od 01.07.2016, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona, ak by boli v neprospech žalobcu, ak je ním fyzická osoba alebo právnická osoba.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prihliadol na ust. § 492 ods. 3 SSP, podľa ktorého, lehoty na podanie odvolania, ktoré začali plynúť pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, plynú podľa doterajších predpisov a ich právne účinky zostávajú zachované.

V danom prípade lehota na odvolanie začala navrhovateľovi aj odporcovi a účastníkom konania plynúť pred dňom nadobudnutia účinnosti Správneho súdneho poriadku, a preto právny účinok odvolania podaného navrhovateľom zostal zachovaný. Za danej situácie postupoval Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní podľa procesného predpisu účinného do 01.07.2016 (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, O.s.p.), keďže inštitút odvolacieho konania v postupe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nový procesný predpis neobsahuje (viď § 11 a § 145 ods. 1 SSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po zrušení veci v intenciách Nálezu Ústavného súdu IV. ÚS 150/2018-144 zo dňa 06.12.2018 dospel jednomyselne k záveru, že odvolaniu navrhovateľa proti rozsudku krajského súdu je potrebné vyhovieť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk. Napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil podľa § 220 O.s.p., rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30.04.2019 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

V správnom súdnictve preskúmajajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1,2 O.s.p.).

Podľa ust. § 250l ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia O.s.p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Najvyšší súd Slovenskej republiky udáva, že vo výroku rozhodnutia zo 04.07.2014 okresný úrad potvrdil, že sporné pozemky presne identifikované v samotnom výroku sú vo vlastníctve osôb: Q., F., H., obec Q., F., B., H., A.á, H., A., A., X., U., H., R., A., Q., J., S., X., G., Q., Q., H., H., U., Q., X., G., H. a H., ktorí sú „členmi Bývalého urbárskeho spolumajiteľstva Milbach - pozemkové spoločenstvo“.

V odôvodnení rozhodnutia zo 04.07.2014 okresný úrad v súvislosti s účastníctvom v predmetnom konaní vyslovil nasledujúce závery:

„účastníkmi konania sú... všetci členovia spoločenstva, ktorí sú súčasne podielovými spoluvlastníkmi aj tých nehnuteľností, o ktoré v tomto konaní ide Účastníci konania odvodzujú svoje spoluvlastníctvo k nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom tohto konania z právneho nástupníctva titulom dedenia, resp. vydržania vlastníckeho práva. V PKV 1 k. ú. W. neboli zapísané spoluvlastnícke podiely spoločnej nehnuteľnosti a zápis bol vykonaný iba v prospech urbáru ako útvaru, vedená bola len urbárska kniha. Zrušením urbáru zostalo vlastníctvo podielnikov zachované a to podľa stavu ku dňu účinnosti zákona č.

2/1958 Sb. SNR. Notárskou zápisnicou N 391/2003 Nz 92217/2003 zo dňa 14.10.2003 bola obnovená urbárska kniha a súčasne osvedčená aj veľkosť podielov pôvodných spoluvlastníkov, resp. ich právnych nástupcov, pričom z jej príloh je preukázaná nadväznosť ich právnych predchodcov. Toto osvedčenie vyhlásenia o vydržaní vlastníctva k nehnuteľnostiam je verejnou listinou, ktorá je evidovaná na katastrálnom odbore ako záznamová listina pod číslom záznamu Z 3156/2003, v katastri nehnuteľností zapísaná pod číslom zmeny 44/04. Spoluvlastníci a ich spoluvlastnícke podiely a tituly nadobudnutia sú evidované v LV XXX k. ú. W. vo vzťahu k pôvodnej nehnuteľnosti mpč 3461/a/2/a/1/1 zapísanej v PKV 1 k. ú. W. Dokumentom, ktorý zaznamenal potvrdenie vlastníctva útvaru, t. j. pozemkového spoločenstva, je nepochybne zmluva uzavretá s grófom D. ako aj zápis v PKV 1 k. ú. W. a okrem týchto aj rozhodnutie pozemkového úradu Poprad o reštitučných nárokoch spoluvlastníkov spoločných nehnuteľností a to o znárodnení parc. č. 19 a 20, kde rozhodoval pozemkový úrad rozhodnutím č. 2009/283/2785-Kj zo dňa 10.09.2011.

Podľa názoru Krajského súdu v Prešove vysloveného v rozsudku č. k. 5Sp/21/2014-172 zo dňa 30.09.2015, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu číslo: C 175/2005-21 zo 04.07.2014, dokumentom potvrdzujúcim právne nástupníctvo „bývalých urbárikov“ bol aj Výpis z registra pozemkových spoločenstiev č. j. 2013/819/157 Bývalého urbárskeho spolumajiteľstva Milbach - pozemkové spoločenstvo registrovaného pod č. 12/96, práv. 9603011-002 ako spoločenstva s právnou subjektivitou a Stanovy (v zmysle ktorých cieľom tohto združenia je obnovenie reálneho výkonu vlastníckych práv bývalých urbárskych spolumajiteľov a ich právnych nástupcov...) Vo vzťahu k námietke, v ktorej navrhovateľ poukázal ... „na obsah osvedčenia o vydržaní, z ktorého vyplýva, že členovia sú spoluvlastníkmi spoločných nehnuteľností, ktoré boli pôvodne zapísané vo vložke č. 1 v k. ú. W. ako mpč. 3461/a/2/a/1... a nič viac“ krajský súd poukázal na prílohy notárskej zápisnice JUDr. V. N 391/2003, Nz 92217/2003 zo dňa 14.10.2003 a to vyhlásenia členov PS o tom, že sú podielovými spoluvlastníkmi spoločných nehnuteľností v k. ú. Q. a k. ú. W. (všetkých) (čl. 1046 až 1079 k prílohe č. 101 v AS 2), pričom v Zozname vlastníkov podielov spoločnej nehnuteľnosti (čl. 1080 k prílohe č. 101 AS 2) je uvedená pozemkovoknižná zápisnica č. 1 k. ú. W., ale aj zápisnica č. 10, k. ú. W., do ktorej bola pôvodná mpč. 3462/b/1 odpísaná na základe znárodnenia. Podľa názoru krajského súdu sa odporca v preskúmanom prípade vysporiadal s otázkou znárodnenia v súvislosti so sanatóriom Tatra tak, že znárodnením štát nadobudol len časť mpč. 3462/b/1 a to parcely č. 19 a 20. Predmetnou notárskou zápisnicou bola obnovená urbárska kniha a súčasne bola osvedčená aj veľkosť podielov jednotlivých spoluvlastníkov PS. Vo vzťahu k ďalšej námietke navrhovateľa, že notárska zápisnica nemôže byť úradnou listinou lebo postráda konkrétne mená právnych predchodcov dáva krajský súd do pozornosti prílohy notárskej zápisnice (čl. 1080 a 1081 k prílohe 101 v AS 2) označené ako „Zoznam vlastníkov podielov spoločnej nehnuteľnosti“, v ktorých sú označené aj mená pôvodných vlastníkov, od ktorých jednotliví členovia odvodzujú veľkosť svojich podielov. Navrhovateľ svoje tvrdenie (o neplatnosti predmetnej notárskej zápisnice) doposiaľ ani ničím nepreukázal a neuspel ani v konaní pred Okresným súdom Poprad č. 12C 174/2007 o neplatnosť uvedeného notárskeho osvedčenia, o ktorom okresný súd rozhodol tak, že návrh Mesta Vysoké Tatry zamietol. Rozsudok zo dňa 08.09.2008 nadobudol právoplatnosť dňa 24.10.2008 (čl. 58 k prílohe 102 AS 2). K námietke navrhovateľa, že s poukazom na § 8 ods. 1 zákona č. 181/1995 Z.z. možno podielové spoluvlastníctvo nadobudnúť iba prevodom (kúpna, darovacia zmluva), alebo prechodom (dedením), žiadny iný spôsob nadobudnutia vlastníctva neprichádza do úvahy a absolútne už nie vydaním osvedčenia o vydržaní, pričom správny orgán v rozhodnutí ani neuviedol deň, ktorým navrhovateľ nadobudol vlastníctvo k pozemkom vydržaním a návrh mal obsahovať aj skutočnosť o splnení podmienok vydržania ustanovených osobitným predpisom (Občianskym zákonníkom), je potrebné uviesť, že správny orgán nerozhodol - nepotvrdil nadobudnutie vlastníctva vydržaním podľa § 11 zákona č. 180/1995 Z.z., ale rozhodoval podľa § 12 ods. 1 písm. b) citovaného zákona a potvrdil, že pozemky sú vo vlastníctve inej osoby. Právna úprava (zákon č. 180/1995 Z.z.) pritom nevyklúčovala, aby podiely na spoločnej nehnuteľnosti boli členmi nadobudnuté na základe osvedčenia o vydržaní vlastníckeho práva, ktoré má deklaratórne účinky. Opätovne treba zdôrazniť, že vlastnícke právo členov urbáru (PS) k spoločným nehnuteľnostiam zostalo v zmysle zákona č. 2/1959 Zb. zachované a spoločné lesy prešli len do obhospodarovania štátnej lesnej organizácie alebo družstva. Keďže členovia urbáru neboli v PKV č. 1 k. ú. W. menovite zapísaní, ale týchto urbár evidoval v tzv. urbárskej knihe, ktorá sa však nezachovala, tak notárskou zápisnicou N

391/2003, Nz 92217/2003 došlo k obnoveniu urbárskej knihy s prihladnutím na prevody medzi členmi urbáru tak, ako to bolo zdokumentované vo vyhláseniach, ktoré tvorili prílohu notárskej zápisnice. Uvedeným postupom členovia PS preukazovali veľkosť svojich podielov v súlade s § 5 ods. 4 zákona č. 180/1995 Z.z. Aj v tomto prípade preto námietky navrhovateľa sú nedôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto veci udáva.

Z Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 150/2018-144 zo dňa 06.12.2018 vyplýva, že nemôže obstať záver o tom, že členovia pozemkového spoločenstva presne identifikovaní vo výroku rozhodnutia správneho orgánu zo 04.07.2014 sú súčasne aj podielovými spoluvlastníkmi sporných pozemkov. Pokiaľ správny orgán dospel v citovanom rozhodnutí k záveru, že členovia pozemkového spoločenstva presne identifikovaní vo výroku tohto rozhodnutia sú súčasne aj podielovými spoluvlastníkmi sporných pozemkov, bolo jeho povinnosťou tento svoj záver náležitým spôsobom odôvodniť. (§ 34 ods. 1, 2, 3, 4, 5 a 6, § 46, § 47 ods. 3 Správneho poriadku).

V tejto súvislosti najvyšší súd udáva v zmysle citovaného nálezu ústavného súdu, ktorého závery cituje, „že zo strany odporcu bude potrebné podrobne vykonať dokazovanie a to v súvislosti s premisou vyslovenou v rozhodnutí, že zrušením urbáru zákonom č. 2/1958 Sb. n. SNR o úprave pomerov a obhospodarovaní spoločne užívaných lesov bývalých urbáristov, komposesorátov a podobných útvarov zostalo vlastníctvo podielnikov zachované. Úlohou správneho orgánu bude teda na podklade tejto premisy odôvodniť právne nástupníctvo členov pozemkového spoločenstva po pôvodných „podielnikoch“, teda vysporiadať sa s tým, ako členovia pozemkového spoločenstva, ktorí sú uvedení vo výrokovej časti rozhodnutia zo 04.07.2014, vstúpili do práv a povinností po pôvodných urbárikoch vrátane identifikácie pôvodných urbárikoch.“

Ako uviedol ústavný súd vo všeobecnosti je právnym nástupcom totiž ten, kto vstupuje do práv a povinností právneho predchodcu na základe skutočností ustanovených hmotným právom. K záveru o tom, kto je právnym nástupcom, nemožno dospieť bez riadnej identifikácie pôvodného subjektu (jednotlivých pôvodných urbárikoch), od ktorého sa nástupníctvo odvádza. Keďže rozhodnutie okresného úradu zo 04.07.2014 v odôvodnení neidentifikuje mená pôvodných urbárikov, chýba v ňom zásadný podklad, ktorý by umožňoval správne mu orgánu vysporiadať sa s otázkou právneho nástupníctva, a tým aj existenciou podielového spoluvlastníctva členov pozemkového spoločenstva k sporným pozemkom. Na tomto predbežnom závere nemení nič ani skutočnosť, na ktorú poukázal krajský súd vo svojom rozhodnutí, a síce, že mená pôvodných urbárikov sú obsiahnuté v „Zozname vlastníkov podielov spoločnej nehnuteľnosti“, keďže v samotnom rozhodnutí správneho orgánu absentujú skutočnosti o tom, či dôkaz v tomto kontexte bol vôbec vykonaný a ako bol zo strany správneho orgánu vyhodnotený pri náležitom odôvodnení v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov.

Ústavný súd taktiež uviedol, že okresný úrad v rozhodnutí zo 04.07.2014 súčasne poukazuje aj na to, že podielové spoluvlastníctvo členov pozemkového spoločenstva bolo preukázané nielen právnym nástupníctvom, ale rovnako aj vydržaním vlastníckeho práva. Odkazuje pritom na notársku zápisnicu 14.10.2003, ktorou došlo podľa jeho názoru k obnoveniu urbárskej knihy a súčasne k osvedčeniu „veľkosti podielov pôvodných spoluvlastníkov, resp. ich právnych nástupcov“. Notárska zápisnica zo 14.10.2003 je osvedčením vyhlásenia o vydržaní vlastníctva vydaným v zmysle § 63 Notárskeho poriadku, prostredníctvom ktorého sa osvedčilo, že členovia pozemkového spoločenstva sú „spoluvlastníkmi spoločných nehnuteľností“ (citované z notárskej zápisnice zo 14.10.2003) pôvodne zapísaných v pozemkovej knihe k. ú. W. vo vl. č. 1 ako mpč. 3461/a/2/a/1/1. Notárskou zápisnicou osvedčenia vyhlásenia o vydržaní vlastníctva sa vo všeobecnosti osvedčuje nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním, teda osvedčuje sa originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva k určitej nehnuteľnosti. Ide pritom o nadobudnutie vlastníckeho práva na základe inej skutočnosti ustanovenej zákonom, pričom inštitút vydržania vlastníckeho práva je spojený s jeho nadobudnutím v dôsledku kvalifikovanej držby veci vykonávanej po zákonom ustanovenej dobe. Pokiaľ správny orgán dospel k záveru, že notárskou zápisnicou zo 14.10.2003 došlo k „obnoveniu urbárskej knihy“ a tým aj k osvedčeniu veľkosti podielov pôvodných spoluvlastníkov, resp. pôvodných urbárikov, nevysvetlil, na

podklade akých skutočností k tomuto záveru dospel. V tejto časti je rozhodnutie odporcu nepreskúmateľné. Notárska zápisnica osvedčujúca vydržanie ako originálny spôsob nadobudnutia vlastníctva k nehnuteľnosti totiž už zo svojej podstaty nemôže zároveň automaticky osvedčovať veľkosť podielov „pôvodných urbárikov“, keďže osvedčuje len hmotnoprávny úkon (vydržania), na podklade ktorého svedčí vlastnícke právo určitému subjektu - v konkrétnych okolnostiach veci súčasným členom pozemkového spoločenstva.

Ústavný súd zdôraznil, že pokiaľ otázka aktívnej vecnej legitímácie nie je zo strany správneho orgánu náležite preskúmaná a odôvodnená, nemôže dôjsť ani k naplneniu zmyslu ustanovenie § 12 ods.1 písm. b) zákona č. 180/1995 Z.z., ktoré spočíva v odstránení rozporov údajov zapísaných v evidencii vlastníckych práv so stavom skutočným.

Predpokladaným výsledkom návrhu podaného podľa § 12 ods. 1 písm. b) citovaného zákona je vydanie verejnej listiny, ktorou bude potvrdené vlastnícke právo jednotlivých členov pozemkového spoločenstva a ktorá bude verejnou listinou spôsobilou na vykonanie záznamu v katastri nehnuteľností. Výsledok konania o návrhu podľa § 12 zákona teda v prípade kladného rozhodnutia zasahuje do práv zapísaného vlastníka sporných nehnuteľností. Z uvedeného dôvodu je preto nevyhnutné, aby otázka aktívnej vecnej legitímácie bola zo strany príslušného správneho orgánu riadne zodpovedaná. V opačnom prípade totiž hrozí vznik prípadnej ďalšej krivdy na úkor subjektu, ktorému skutočne svedčí vlastnícke právo (m. m. L US 350/09, 11. US 7/2014).

Pokiaľ správny orgán v odôvodnení rozhodnutia zo 04.07.2014 síce uviedol dôkazy (notárska zápisnica zo 14.10. 2003, zmluva uzavretá s grófom D., zápis v PKV 1 k. ú. W., rozhodnutie pozemkového úradu Poprad o reštitučných nárokoch spoluvlastníkov spoločných nehnuteľností), z ktorých vychádzal pri formulovaní záveru o tom, že jednotliví členovia pozemkového spoločenstva sú spoluvlastníkmi sporných pozemkov (pôvodne zapísaných v pozemkovej knihe k. ú. W. vo vl. č. 1 ako mpč. 3461/a/2/a/1/1), ale tento svoj záver náležitým spôsobom neodôvodnil, treba považovať jeho rozhodnutie za nepreskúmateľné. Účastník správneho konania má totiž právo na také odôvodnenie správneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkové otázky súvisiace s predmetom správneho konania.

Pokiaľ správny orgán dôkazy riadnym spôsobom nevyhodnotil a vyhodnotenie dôkazov zároveň riadnym spôsobom vo svojom rozhodnutí neodôvodnil, potom ani krajský súd ako prvostupňový správny súd a po ňom najvyšší súd ako odvolací správny súd nemohli preskúmať, či vykonané dôkazy logicky umožňujú vysloviť skutkový záver, ku ktorému správny orgán pri preskúmaní otázky aktívnej vecnej legitímácie dospel a zároveň nemohli preskúmať ani to, či právne závery, ktoré z takto zisteného skutkového stavu správny orgán vo svojom rozhodnutí vyvodil, sú ústavne udržateľné.

V zmysle uvedených záverov ústavného súdu, s ktorými sa najvyšší súd stotožňuje, bude úlohou odporcu postupovať v intenciách zrušujúceho nálezu ústavného súdu, doplniť dokazovanie na preukázanie sporných skutočností týkajúcich sa aktívnej vecnej legitímácie pozemkového spoločenstva v naznačenom smere, svoje závery náležite odôvodniť a opätovne rozhodnúť.

Taktiež bude úlohou správneho orgánu ustáliť okruh účastníkov konania, teda tých, o ktorých právach sa malo v správnom konaní konať a v prospech ktorých sa malo potvrdiť vlastníctvo k sporným pozemkom. Prvoradou otázkou správneho orgánu bude vysporiadať sa s otázkou účasti jednotlivých členov pozemkového spoločenstva v konaní podľa zákona č. 180/1995 Z.z. a na tento účel preskúmať či im ako iným osobám, v prospech ktorých sa má potvrdiť vlastníctvo k sporným pozemkom svedčí aktívna legitímácia.

Taktiež bude úlohou správneho orgánu odôvodniť na základe akých skutočností dospel k záveru, že členom pozemkového spoločenstva svedčí spoluvlastnícke právo k nehnuteľnostiam pôvodne zapísaným v PKV 10 v k. ú. W. pôvodná mpč. 3462/b/1 a odôvodniť aktívnu vecnú legitímáciu jednotlivých členov pozemkového spoločenstva vo vzťahu k uplatňovanému nároku na potvrdenie vlastníctva k pôvodnej

mpč. 3462/b/1.

V zmysle uvedeného najvyšší súd zmenil rozsudok krajského súdu, zrušil rozhodnutie odporcu a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 220 O.s.p.

O trovách konania rozhodol podľa § 250k ods.1 O.s.p., úspešnému navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si ich náhradu síce uplatnil, ale ich výšku následne nevyčísľil. Odporca nemá zo zákona nárok na ich náhradu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.